

Rozhovory s malými bytostmi

Náš svět se v určitých bodech dotýká světa skřítků. Mnozí lidé více méně pociťují ducha lesa nebo velebnost hor. Domnívají se často, že jejich pocity jsou vyvolávány krásným výhledem nebo zvuky, ačkoliv ve skutečnosti mají většinou svůj původ ve světě skřítků. Básníci, jako James Stevens, Yeats a Shakespeare obohatili naše vědomosti o tomto světě i náš vztah k němu. Oni totiž věděli a znali pravdu. Mnohem větší počet lidí než se předpokládá, úzce komunikují se skřítky a anděly. Mezera mezi dvěma skupinami bytostí - mezi skřítky a lidmi - není zdaleka tak velká, jak se naše nevědomost domnívá. Kdybychom si jen dokázali uvědomit, že žijeme ve světě zaplněném skřítky, anděly a mnoha jinými bytostmi, velice bychom změnili svůj postoj a způsob života. Pouhá víra, že takový svět skutečně existuje, by nás potěšila. Vědění a jistota by brzy následovaly. My sami bychom se stali živějšími, protože je nemožné, dostat se do styku s tímto světem, který překypuje životností, aniž jsme jím byli dotčeni a aniž jsme probudili vlastní tvořivou energii. Byla jsem pouze jedním z mnoha dětí, které o skřítcích věděly od nejranějšího dětství, ale v mém případě, díky šťastnému osudu a snad zvláštním výhodám, mé vědění pouze nepřetrvalo, ale rozšířilo se. Čtenář takové případy jistě zná sám. Setkala jsem se také s mnoha dětmi, které je vidí, a ještě s více dospělými, kteří se dosud pamatují, že také měli tuto schopnost. Avšak jen málo z nich se k této schopnosti přiznává, protože se bojí, že by byli považováni za podivíny. Postoj některých rodičů vůči dětem způsobuje, že se děti uzavrou, když jsou trestány za to, že „lžou“ nebo si vymýšlejí a přestávají se o tento svět zajímat. Musíme mít také na paměti, že celá záležitost vidění skřítků je při nejmenším delikátní; schopnost vidět vyžaduje klid a mír; skřítkci sami jsou plaší jako divoká zvířata a musí být ochozeni a přivábeni. Pro nezkušeného to není snadné ani v nejlepších podmínkách, zvláště v okolí měst. Přidejte k tomu jisté nepřátelství z nevědomosti většiny lidí, dále zafixované přesvědčení, že pouze hmotné věci jsou skutečné, a máme zde problém, kterému musí čelit dítě se schopností vidět. Naštěstí stále více rodičů žije v dětech tvořivé schopnosti a vyšší smyslovou vnímavost. Lidé, kteří mají blízko k přírodě, venkované a sedláci na celém světě vědí o skřítcích. Proto je důležité vytvořit možnosti kontaktů mezi oběma světy. Vztahy, které bychom všichni mohli se skřítky mít, ilustruje tato příhoda: Před mnoha lety jsme s přáteli slavili mé čtrnácté narozeniny při pikniku v Národním parku v Austrálii. Jak jsme seděli na břehu řeky v parku - ve skupině byli také jiní vidoucí - všimli jsme si mnoha zvědavých a přátelských skřítků, kteří vykukovali ze křoví. Byla to naše první návštěva v parku a velké množství bytůstek nás přimělo k tomu, že jsme navázali kontakt s andělem této oblasti. Byla to pozoruhodná bytost mohutné postavy, vyzařující sílu a rozhodnost. Byla zvyklá vládnout a provádět své plány, přitom ale byla prostoupena velkou laskavostí. Její pozornost upoutal člen naší společnosti, jenž měl u sebe šperk v podobě kříže, který je všude považován za symbol moci. V tomto případě šlo o šperk se zvláštním vyzařováním světla. Zaujalo ho, že jsme schopni s ním mluvit a že vidíme skřítky. Chtěl se dozvědět o kříži vše a pak vyjádřil přání, zda bychom mu jej mohli opatřit. Byli jsme samozřejmě zvědaví, proč by šperk chtěl. On nám vysvětlil, že „zabydluje“ toto velké údolí a že má pro svůj úkol plán: Rozdělil údolí do tří částí a chtěl, aby v každé bylo zachováno rozdílné působení. V říční oblasti zachycující příliv a kolem ní umístí skřítky, kteří žijí v moři, a také skřítky žijící v poloslaných vodách. Výše na zemi umístí některé gnómy a smaragdově zelené skřítky. Nad jezerem a v klidné vodě umístí obzvláště jemné sladkovodní skřítky světlemodré barvy, kteří se velmi podobají lidem. V okolí bude hodně nebesky modrých lesních a kouzelných malých motýlovitých, bytostí. Ještě výše nahoře po proudu, kde už bylo okolí nepřístupné a divoké, udržoval třetí prostředí s bytostmi lidem vzdálenějšími. Šperk - kříž chtěl umístit někde do centra údolí, aby stanovil střed, nebo bod vlivu pro tuto část oblasti. Velmi nás to zajímalo a slíbili jsme, že pokud to bude možné, kříž mu doneseme. Měl z toho velkou radost a byl nám vděčen. Zpívali jsme písničky, jak se v takových případech dělá, což k nám přilákalo bytůstky z celého údolí. Anděl to vše pozoroval. Všichni se nahromadili kolem nás, neboť byli překvapeni, že našli lidi, kteří se s nimi mohou dorozumět a váží si jich. Když jsme museli odejít, prosili nás, abychom zase přišli.

Vrátili jsme se s přítelem v den, který jsme domluvili s andělem, ale bez kříže. Jakmile jsme přišli na místo, první otázka andělova zněla: „Máte kříž?“ Vysvětlovala jsem, že nemáme, protože není hotov. Byl nesmírně zklamán a řekl, že sliby by se měly dodržovat a že něco takového by se v království andělů stát nemohlo. My jsme přesto zůstali a radostně jsme uzavírali přátelství s milými bytůstkami, které byly rády, že s námi mohou mluvit. Andělův plán totiž počítal s pomocí lidí, kteří tam přicházeli na dovolenou. Chtěl jim poskytnout vedle krásy i pocit odpočinku. Skřítkům bylo řečeno, aby byli k návštěvníkům laskaví a snažili se jim rozumět. Proto byli zvědaví na chování lidí a více než obvykle měli zájem nalézt lidské bytosti, které by byly ochotny s nimi hovořit o lidech a jejich vrtoších. Něco jim bylo zcela záhadné. Rekreatanti například hráli fotbal. Skřítki chápali běhání, ale nemohli pochopit, proč byl míč předmětem takového divokého úprku. Nedokázali jsme jim to vysvětlit jinak, než že je to hra. Andělovi jsme slíbili, že se vrátíme, až bude kříž hotov.

Když jsme kříž měli, odnesli jsme jej do parku. Anděl nám vysvětlil, kam by jej chtěl umístit. Ušli jsme několik mil a uviděli ono místo. Zjistili jsme, že je hrozné, s nepříjemnou atmosférou, podle našeho mínění způsobenou špatnými skutky lidí. Naléhali jsme na anděla, aby změnil svůj úmysl, ale on nám řekl, že chce umístit kříž v této krajině právě proto, že je tak odporná. Doufal, že záření kříže ji vylepší. Prosili jsme ho, aby na tom netrval, aby vybral příjemnější místo, kde by mohl působit i s pomocí okolí. Anděl přivolal dalšího anděla ke konzultaci a nakonec bylo rozhodnuto, že kříž umístí na překrásné místo, ležící ještě blíže centra. Kříž tam pak ukryli a anděl svolal veškeré bytosti z celého okolí. Přišly jich tisíce a připojily se ke stovkám těch, které byly již na místě a přihlížely s velkou zvědavostí. Anděl jim vysvětlil smysl šperku a pak na několika místech vykonal jakýsi obřad na oslavu události. Skřítki se pohybovali v kruhu v pomalém tanci a měli radost, že krása parku bude ještě zvětšena. Anděl jim doporučil, aby přicházeli často, koupali se v paprscích šperku a tak přinášeli do parku nový vliv.

Takový příběh je ovšem vzácný, ale skřítki v zahradách jsou s lidmi denně ve styku. Lidé obvykle o skřítcích nevědí, když přijdou do zahrady. Skřítkové je ovšem vidí, ale když lidé nereagují, jdou si po své práci. Děti si všimají vždycky a zvláště těch nejmenších. Mají pro ně slabost, protože jim jsou z lidí nejbližší. Ale i když zahradou procházíme a nevidíme je a jen si je představujeme, kontakt s nimi můžeme navázat, obzvláště, když se zastavíme a obdivujeme květinu. Upřímný obdiv květin a rostlin je zdrojem uspokojení skřítků. Vidí-li, že nějaký člověk upřímně rostlinu nebo květinu obdivuje, začnou se o něj zajímat, protože jsou polichoceni. Okamžitě si myslí, že to musí být velmi milý člověk a tak je kontakt navázán. Lásky ke květinám a vědomé pozvání skřítků na pomoc je cestou, jak je poznat a snad i vidět. Lásky ke všemu živému je mostem mezi těmito dvěma světy.

Způsob, jak přijít do styku s „vodními miminky“, jak je nazývám, je odlišný. Nejsou vůbec plachá ani bojácná, přijdou ochotně blíže a seznámí se. Hodně nám mohou pomáhat, protože jsou podivuhodně vitální, jak později uvidíme. Když jsem bydlela u moře, našli jsme hezký způsob, jak přijít do styku s vodními bytostmi. Kdykoliv jsme pluli na lodi, myslela jsem na ně a pozvala je, aby k nám přišly blíže. Ochotně přišly, protože si myslely, že se jedná o žert. Obvykle jsme se bavili tím, že jsme se rozhlíželi po lodi a hledali někoho, kdo vypadal smutně. Pak jsme požádali jedno z vodních miminek, zda by nemohlo jít k tomu člověku a předat mu něco ze zářícího štěstí, které je pro ně nezbytné. S ochotnou radostí slíbilo, běželo k onomu člověku a snažilo se vyslat k němu štěstí. Často jsme skutečně pozorovali změnu v jeho tváři, dokonce i úsměv. Bytosti někdy zůstaly s takovým člověkem třeba celou hodinu a snažily se, aby se cítil lépe. (Tyto bytosti mohou sledovat člověka na pevninu po dobu několika hodin, ale ne o mnoho déle). Tento způsob by mohli mnozí lidé sami zkusit. Mořská miminka pomáhají ráda a je to pro ně dobrodružství. Někteří lidé mají po jejich zásahu pocit, že snědli občerstvující jídlo, tak zásadní je účinek na citlivé lidi.

Pomoc nepřichází vždy od bytostí k člověku. Ani kontakt mezi oběma světy není vždy radostný. Měla

jsem zážitek, který to vysvětlí.

Jednoho večera jsme šli s přáteli v Austrálii na procházku do přístavu Sydney, kde, jak jsme věděli, býval náš „Malý kamarád“. Když jsme se blížili k svému cíli, měli jsme na určitém místě u cesty divný pocit fyzického horka, ačkoli byla chladná noc a teplo nebylo ani ve dne. Právě tehdy nás zahlédl. Běžel k nám, šťasten a uklidněn naší přítomností. Řekl nám, že je vyděšen, protože toto místo bylo přepadeno nepříjemnými stvůrami, kterých se bál. Skutečně jsme objevili čtyři nebo pět velkých stvoření odporných barev a tvarů. Byly to nestvůrné karikatury s bizoními hlavami a beztvářými těly. Byly ztělesněním naprosto negativních a nepříjemných pocitů, které byly vyvolány nějakými lidskými činy, k nimž došlo právě na onom místě. Něco tu postupně vytvářelo nepříjemné citové náboje a právě v tuto noc se ony negativní pocity zformovaly v tvary. Náš přítel nás prosil o pomoc. Snažili jsme se zrůdy odehnat, protože měly nepatrnou inteligenci a prakticky žádné použití. Byly však umíněné a naše vůle, kterou jsme na ně působili, neměla žádný účinek. Náhodou jsme ale objevili, že mají smrtelnou hrůzu z moře, které bylo velice blízko, a konečně jsme je společnou silou vůle vypudili z místa. Potácely se k přístavu, kde téměř okamžitě zmizely z dohledu.

Náš „Malý kamarád“ nikdy na naši pomoc nezapomněl a zůstal naším přítelem, pokud jsme tam žili.

Běžnější ale je, že skřítkci pomáhají lidem než naopak, protože oni o nás vědí. Všichni jsou laskaví, kdežto my o nich málokdy víme a navíc podléháme špatným náladám, i když špatná nálada v jejich přítomnosti dlouho nevydrží! Je to skutečně obdivuhodné uspořádání možností, kterými jejich svět pomáhá lidem v našem světě.

Existuje celé oddělení - pokud se to tak může nazvat složené z vysoce vyvinutých sylfů a často z andělů, kteří spolupracují. Mnozí lidé mají svého anděla strážce, jak je obvykle nazýváme. Bývá to sylf, který je určitým způsobem spojen s člověkem při narození nebo křtu nebo při jiné slavnostní události. Předpokládá se, že bude svému lidskému příteli pomáhat především v kritických dobách. Zvláštní zájem o něj projevuje sylf během jeho dětských let a velmi často spojení přetrvává i později. Když si je lidská bytost vědoma tohoto vztahu, prospěšnost vztahu se ještě zvýší, protože sylf je potěšen, že může hrát roli v životě člověka, který má stejné zájmy. Jestliže ale lidský partner nedbá jeho rad a zajímá se jen o materiální stránky života, sylf ztratí brzy zájem, ale i potom pomáhá, zvláště v krizových situacích. Pokud však dítě projevuje zvyšující se zájem o nehmotné věci, snaží se být užitečné svému okolí, je otevřené a společenské, potom aktivní pomoc sylfa a jeho přítomnost může trvat léta. Někdy je tento vztah překrásný. Zákonitě je sylf nebo anděl vyvinutější než lidský partner a má obrovskou výhodu života těchto bytostí, to je pohyblivost spolupracujícího ducha a prospěšný pohled. Například ochránce může pocítit, že dítě jeho lidské přítelkyně je v nějakém nebezpečí a přiměje ji, aby se otočila a zakročila včas. Celá řada dobrých věcí - někdy důležitějších událostí, které se v raném věku mohou přihodit, tento vztah zaktivizuje. V dětství je tento vztah mezi dvěma světy bližší než v pozdějších letech. Je to proto, že děti jsou skřítkům povahou bližší než dospělí. Jsou přirozeně šťastné a spontánní, dobře mezi ně zapadnou. Jsou také trochu nezodpovědné, dělají si málo starostí o oblečení a potravu a mají pozoruhodnou schopnost vyhledávat potěšení, okouzlení a tvořivou radost v malých věcech jako třeba v kamíncích, škeblích nebo krabičkách. Hluboce se také zajímají o vše malé a rostoucí, jsou bezmezně zvědavé na všechno, co je v jejich dosahu. Nezátěžují se konvenčními tradicemi chování nebo morálky, milují dobrodružství, převlékání a pohádky plné tajemství. Tím vším jsou děti skřítkům blízké. Proto jsou v dětství brány tak často otevřeny a oba světy splynou v jeden. Mezi dospělými je hodně lidí, kteří více méně vědí o skřítcích.

Existuje ovšem jen jedna skupina lidí, o kterých se dá říci, že mají možnost určitého zkoumání vzájemného vztahu a to jsou námořníci. Podmínky jejich života je přirozeně poznamenají, hodiny nočních stráží, život na moři, ohraničený malou skupinou lidí, někdy po dlouhé měsíce, odloučenost od běžných lidských starostí - to vše vytváří zvláštní prostředí. A právě v něm hrají skřítkové roli.

Námořníci jsou jediná skupina lidí, která je téměř výlučně vystavena po dlouhou dobu nepřetržitě zvláštní atmosféře a přítomnosti dvou skupin bytostí moře a vzduchu. Povaha těchto dvou druhů je zcela odlišná od bytostí země, jak jsem se snažila vysvětlit. Je proto pochopitelné, že právě tradiční povahové rysy námořníků, jejich víra v nadpřirozené a v moc živlů byly získány zvláštním prožíváním a zkušeností. Horníci jsou, pravda, také obklopeni zvláštním druhem skřítků, avšak jejich situace je trochu jiná: Za prvé, jedná se o skřítky země a za druhé, horníci se po několika hodinách práce vracejí do normálních vlivů na povrchu. Avšak námořník skutečně jakoby vstřebává zvláštní veselost bytostí moří a vzduchu.

Často jsem ve společnosti lidí, kteří mohou pozorovat skřítky. Jejich počet není velký. Osobně jsem jich poznala asi deset nebo dvacet a společně jsme v různých dobách studovali svět skřítků. Zmiňuji se zde pouze o lidech, kteří mohou skřítky vidět, kdykoliv si přejí. Někdy jsem se setkala s lidmi, kteří skřítky viděli poprvé. Jindy jsem zase pozorovala a popisovala skřítky lidem na jejich žádost, když to okolnosti dovolily a mělo to smysl. Pořádala jsem například „hon“ na skřítky v Central parku v New Yorku, jen abych vyhověla žadatelům jedněch novin. Šla jsem tam s přesvědčením, že nenajdu žádné, ale bylo jich tam několik, i když bylo časné jaro. A byli velmi zajímaví. Nezdálo se, že se bojí lidí, protože je viděli neustále. Když se nějaký člověk přiblížil, skřítek trochu poodstoupil, ale nevypadalo to, že se cítí ohrožen. Nejčastěji jsem viděla dva druhy: Jedni byli malí, 12 palců vysokí, smaragdově zelení. Vesele se bavili houpáním na větvích ořešáku, přeskakovali z větve na větev z radosti, že je krásný, slunečný den. Pak jsem viděla dvoubarevného skřítku, hnědozlatého, podobného malému medvídkovi, jak se pilně zaměstnával nějakými keři. Snažila jsem se s ním navázat rozhovor a vysvětlit mu, že se možná dostane do novin, řekne-li něco zvláštního. Byl zaražen, že jsem mu věnovala pozornost, vůbec však nemohl pochopit, o co mi jde. Noviny chápal jako něco, co lidé nosí před obličejem a pak to zahodí do parku! Proč to dělají a jak by se mohl do těch novin dostat, aby byl poté odhozen – to bylo nad schopnost jeho chápání. Pokud se týká rozhovoru, vždyť tu přece je, lidé jsou zde, má je rád a zvláště má rád děti, tak o co vlastně jde? Byl to nesmírně věcný skřítek. Nicméně život v parku neprokázal nic nezvyklého, jen skutečnost, že vůbec ve městech jsou, vzbudila v té době zájem. Několikrát jsem v minulosti provázela novináře na takovýchto „honech“ - ne, že by je novináři viděli, ale protože je stále velký zájem o svět skřítků, dokonce i v našem materialistickém, vědecky zaměřeném světě.

Přestože skřítkové jsou často nahrazováni u dnešních dětí moderními bytostmi, jako např. obyvateli vesmíru, zůstávají hlubokou instinktivní potřebou lidstva. Přání přátelit se s nimi nebo pouze přesvědčení, že existují, má kořeny ve skutečnosti, že skřítki zde jsou, tiší a pro většinu lidstva neviditelní. Jsou těsně vedle nás a klepou jakoby elfí dlaní na tenkou skořápku našich blízkých světů. Také můžeme slyšet jasnou zvonkovou hru jejich hudby. Radost a krása, které ztělesňují, se nás dotýkají na každém místě parku, lesa nebo zahrady. Nebe a moře jsou radostné prahy do jejich světů. Na každé straně jsou skřítkové a proto je všude veselost a štěstí. Kdyby dospělí lidé mohli zase získat prostotu a přímost dětí, aspoň v malé míře, také by byli šťastni, kdyby se mohli stát jejich prostými přáteli, kteří je nikdy nezládají.

From:
<https://www.duchovnipodpora.vzestup.net/> - Duchovní podpora

Permanent link:
https://www.duchovnipodpora.vzestup.net/detem/skutecny_svet_skritku/rozhovory_s_malymi_bytostmi

Last update: 05.11.2014 11:08

